

PARAULES DEL PRESIDENT DE PROGRAM

L'àvia i el caos

Albert Pons Valon

L'Àvia s. XIX, la que parlava de la guerra del francès dels seus pares, beneïa el pa amb el ganivet abans d'encetar-lo, amara da de la cultura de l'estalvi i del respecte a l'esforç del treball dins un inconscient record ancestral de generacions de penúries i superacions. Era ecologista abans d'inventar-se el mot i solidària quan d'aquesta virtut se'n deïa caritat i principis.

Nosaltres, joves rupturistes (ai las!), dèiem que era una bleda i vam llençar els seus gerros modernistes (quina pena) i esbandit els seus tabús benpensants, l'aigua del Carme, els escapularis i els seus modes i prejudicis. Vam ser més "campechanos", més moderns, mes desinhibits i més rics.

Hem creat la societat de consum, el "worldfarstat" i, com és costum, d'acord amb la primera habilitat de l'espècie humana, hem fet guerres mundials, regionals, civils, fredes i calentes a voler. Així ens "luce el pelo" en un món sempre inestable, però ara globalment crític.

A més a més, aprofitant tots els descobriments, les tècniques i les capacitats del mico evolucionat, cremem el ciri per ambdues bandes i la paraula insostenibilitat ha

esdevingut habitual, recuperant en Malhtus precursor, ara ja no ridícul empetat de Club de Roma, ecologisme militant, agendes 21 i acords de Kioto.

Seguint l'evolució de l'escala de virtuts, els nostres fills i/o nets, ben ensenyats, superen el llistó del nou consum, amb la generalització del mínim esforç i menyspreu dels valors que dèiem entesos, la no-cultura ben treballada, la iconoclàstia i la llibertat sense aturador.

Aviat a petició de qualsevol ONG progre - eco, globo, solidària i naturalista, es dem a n a r à , evidentment com a símbol i primer pas per a una societat desacomplexada, que en el Liceu reconstruït i potser en el Saló dels Miralls, paradigma de l'exhibició social, ens passegem tots en pilotes (perdó); tot seguint l'exemple, consentit, i no sabem si promogut per omissió per l'Ajuntament de Barcelona, d'algun ciclista en nu integral circulant amb la pell vermellenca pel sol estival per la Diagonal o les fotografies (naturistes?) multitudinàries de l'Avingu-

da Maria Cristina de Montjuïc.

Barcelona-Catalunya, a poc a poc capital de la festa contínua, Rio brasiler a la mediterrània clàssica. La ciutat alegre i confiada que pensàvem que no era possible en una Catalunya de seny, d'equilibri, de treball i, per que no?, de consens. És aquesta la societat i la capital del 12 de setembre de 1714? La de la voluntat de ressuscitar, de tornar a lluitar, patir i vèncer?

Anem per bon camí?

Els grecs deïen que els deus engegaven els que volen perdre i Gaya -la mare terra- es defensa, eliminant les espècies contraproductives per la continuïtat del projecte comú de les formes de vida que la componen. És allò que en deïen els integristes del nacionalcatolicisme el "Plan de Dios". És igual el nom; els filòsofs antics amb les seves faules i mites van anar definint el mateix pensament.

L'àvia amb la seva hipocresia social, amb els seus bons modes, la cortesia de "Juanito", ridícula als ulls

